

Liberec 14. březen 2021

Vážení a milí, paní starostky, páni starostové, čtenáři mého pravidelného nedělního hlášení, máme za sebou rok od vyhlášení nouzového stavu a platnosti prvních vládních omezení, která měla zabránit šíření COVID-19 v Česku. Asi většina z nás si naivně myslela, že to celé bude záležitost několika málo týdnů, maximálně měsíců. Přiznám se, že dnes bych si parafrázi na oblíbenou hlášku z Pelíšků: „Dávám koronaviru měsíc, maximálně dva,“ křičet z okna netroufl.

První týdny v nouzovém stavu byly ve znamení šoku. Jak mohla ta nová a divná nemoc, o které tehdejší ministr zdravotnictví a mnoho dalších odborníků mluvili jako o obyčejné chřipce, dorazit ze vzdáleného Wuchanu až k nám a nic ji nezastavilo? Ani zavřené hranice a celá řada omezení a opatření. V březnu a dubnu jsme se kolektivně báli a neuměli si představit, že přijde nějaká další vlna nemoci. První vlnu jsme zvládli a s obavami sledovali vývoj v jiných zemích, tamní plné nemocnice a nárůsty počtu lidí, kteří s nemocí prohráli. Dnes v tomto ukazateli, už na rozdíl od loňského jara, patříme bohužel mezi nejhorší země na světě.

V posledním roce jsme se mýlili mnohokrát. Všichni společně a taky každý z nás. Několikrát převládl kolektivní pocit, že už je TO za námi a volali jsme po rozvolňování, a to jen chvíli před dalším zhoršením situace a nástupem další vlny epidemie v naší zemi. Taky mám za sebou několik chybných rozhodnutí. V září jsem věřil tomu, že se nám podaří udržet středoškoláky ještě alespoň další týden ve školách. Letos v únoru jsem naopak nevěřil tomu, že se situace v zemi ještě významně zhorší. Mýlil jsem se, ale poučil se a zpětně přemýšlel o svých rozhodnutích.

Pátek 12. března byl ve znamení zatím úplně nejvyššího počtu pozitivně testovaných v našem kraji. Další smutný rekord, 968 nových případů COVID-19. Po vývoji v minulém týdnu, který byl ve znamení pomalého poklesu pozitivních testů, to bylo v sobotu ráno nepřijemné překvapení. Velkou část nárůstu lze přičíst zásadnímu navýšení počtu lidí testovaných antigenními testy ve firmách a institucích. A bohužel také stále pokračujícímu výskytu dalších mutací mezi nově nemocnými. Nemocnice jsou naplněné a jen díky vypětí všech zdravotníků a lékařů, a pomoci řady dalších lidí, situaci zvládají. Zaslouží si veliké poděkování, mají za sebou mimořádný a těžký rok.

Na každé krizi jsou ale chvíle, které je dobré mít v paměti a vzpomenout si na ně v těžkých situacích. Připomínat si musíme třeba solidaritu lidí a ochotu pomáhat tam, kde to bylo potřeba. Na velkou českou textilní manufakturu, která díky iniciativě a úsilí žen, dam a dívek, a také mnoha

mužů, vyrobila miliony roušek, které chyběly v prvních týdnech. Na úsilí mnoha lidí, kteří vyráběli provizorní ochranné pomůcky, dezinfekci, plicní ventilátory a využili k tomu českou schopnost improvizovat. Na zdravotní sestry, lékaře, záchranáře, pečovatele a sociální pracovníky a všechny lidi, kteří pomáhali a pomáhají v nemocnicích, v domovech pro seniory nebo „jen“ svým sousedům. Na vojáky, kteří významně posílili schopnost zdravotního systému zvládnout mimořádný stav a posílit schopnost řídit krizi. Na studenty vysokých a středních škol a dobrovolníky. Na učitelky a učitele, kteří se snaží udržet vzdělání na maximálně možné úrovni i v době online výuky. Ale taky na děti, studenty a jejich rodiče, kteří v tomto prostředí zvládli a budou muset zvládnout přijímačky, maturity a další zkoušky. Na lidi, kteří musí chodit do práce, protože prostě nemohou pracovat na home office. Chci také poděkovat všem, kteří na všech úrovních řídí krizi a snaží se na úrovni obcí a měst dohánět to, co na centrální úrovni nefunguje.

Poděkovat chci také všem, kteří jsou trpěliví a vytrvalí při dodržování omezení a opatření. Každého z nás, během toho roku, nejméně jednou něco naštvalo. Každý z nás měl příležitost kroutit hlavou nad nějakým opatřením, jeho dopady anebo vysvětlením. Udělal jsem to mnohokrát. Těm, pro které znamenal poslední rok velké potíže v jejich životech a podnikání, chci vyslovit svou účast. Chápu jejich naštvaní a pocit, kdy už nevědí kudy kam. Když občas vidím a čtu o přibězích mnoha lidí, rodin a firem, snažím se nezapomenout na to, že mám vlastně velké štěstí, zatím jsme doma nebyli nemocní a mé práce se krizí nedotkla. Mnoho lidí takové štěstí v posledním roce nemělo. Mnoho lidí také přišlo o svoje nejbližší, přátele a známé. Ani na tyhle příběhy nesmíme zapomenout. Vždyť v souvislosti s covidem už u nás zemřelo 23 266 lidí.

Věřím, že budeme mít schopnost se poučit a změnit to, co nefungovalo. Že vyhodnotíme to, proč se z covidového premianta z jara 2020 stala země, která si neví rady sama se sebou a které se trochu bojí už i její sousedé. Snad budeme mít dost odvahy poučit se z vlastních chyb.

Rád bych nám všem popřál hodně štěstí, trpělivosti a chci vyslovit naději, že za rok touto dobou, už bude koronakrize jen velká, avšak silná vzpomínka. Zůstaňme i v dalších týdnech co nejvíce lidmi. Lidmi s pochopením pro druhé, kteří mohou mít jiný názor nebo jinou životní situaci, kterou jsme neprožili a možná proto je pro nás nesrozumitelná. Vzájemná ohleduplnost a solidarita jsou vlastnosti, které nikoho nic nestojí, jen si každý z nás musí včas jejich potřebu připomenout.

Děkuji vám za spolupráci a podporu. Vážím si všech názorů, návrhů a námětů na zlepšení a argumentů k přemýšlení, které mi posíláte.

Martin Půta
hejtman Libereckého kraje

Liberecký kraj

U Jezu 642/2a • 461 80 Liberec 2 • tel.: + 420 485 226 301 • fax: + 420 485 226 330
e-mail: martin.puta@kraj-lbc.cz • www.kraj-lbc.cz • IČ: 70891508